

Oli yö, kun minä sen keksin.

Makasin ihan hiljaa, silmät kiinni. Minua pissatti, vaikka olin käynyt vessassa ennen nukkumaanmenoa. Olisi pitänyt käydä vielä toisen kerran. Nyt ei auttanut muu kuin odottaa aamua.

Sängystä ei nimittäin voinut nousta. Kaikki tiesivät sen.

Ikkunoihin oli vedetty verhot, mutta niiden takaa näkyi katuvalojen värinä. Silmiä ei olisi saanut avata, mutta joskus ne raottuivat ihan vähän. Varsinkin silloin, kun kadulta alkoivat kuulua jytisevät askeleet, jotka saivat ikkunalasit helisemään.

Se oli Kaapparirohmu, joka kulki kadulla. – Jos se erottaa jonkun ikkunan takana pientäkin liikettä tai kuulee vähäisenkin äänen, se iskee rautaisen kouransa ikkunasta sisään ja kaappaa varomattoman ihmisen mukaansa. Ja sen ihmisen kohtalo on oleva kauhea! oli Agatha-täti kertonut meille. Tietenkin olimme myös nähneet pienet hautakivet puutarhan aidan takana.

Siksi täytyi maata aivan hipihiljaa paikallaan.

Pienimmät inisivät unissaan, joku höpötti kummallista unikieltä. Jurka kuorsasi omassa nurkassaan niin kuin joka yö. Ensin olin kauhistunut kuorsaamista, mutta totuin siihen nopeasti. Askeleet jymähtelivät kadulla, ja Jurka kuorsasi kuin ylensyönyt karhu, mutta häntä ei kaapattu. Kerran hän oli jopa kävellyt unissaan ympäri salia, mutta silloinkaan ei rautainen koura kurottunut läpi ikkunan.

Siksi aloin taas varovasti ajatella asiaa, jota olin hautonut jo kauan. Se oli iso, se oli kamala, mutta sitä ei voinut väistää. Ei vain voinut.

Minä karkaisin täältä.